

to obywatel powszechnie poważany, mąż wielkiej prawości i gorącej miłości kraju. Żołnierz z r. 1848, kilkoletni więzień w berlińskim Moabie w latach 1863 i 1864. Śmierć jego przedwczesną uczuli głęboko współobywatele. Z Malwiny z Wolańskich herbu Przyjaciel pozostawił tylko córkę:

Wandę (XVI pok.), małżonkę barona Konstantego Lipowskiego herbu Ciołek, obywatela z Galicyi.

b) Kasper (XIV pok.) z Rzepeckiej herbu Ślepowron spłodził synów: Stefana i Tadeusza (XV pok.), których losy nam nieznane.

c) Jan (XIV pok.) zginął w r. 1831.

d) Leon (XIV pok.) miał za sobą Pągowską herbu Pobóg. Z niej syn: Napoleon (XV pok.).

e) Ignacy (XIV), bezdzietny.

3) Wojciech (XIII pok.), trzeci syn Stanisława z Konstancyi Miaskowskiej, poślubił Esterę Nasierowską herbu Ślepowron, siostrę swych bratowych. Z niej czterech synów:

a) Józef (XIV pok.), ożeniony z Antoniną Sujecką; oboje zmarli wraz z dziećmi na cholere.

b) Andrzej (XIV pok.), ożeniony z Heleną Bojanowską herbu Junosza (zob. Roczn. II str. 12). Z niej:

Józef (XV pok.), Stefan, Stanisław, Walenty, Mateusz, Kordula, Estera, Józefa i Marya.

c) Stanisław (XIV pok.), zmarły 27 stycznia 1881 r., miał za sobą śp. Klementynę Gozimirską herbu Bończa. Z niej:

Wojciech (XV pok.), ożeniony z Lucyą Trzebuchowską herbu Ogończyk. Z niej:

Stanisław (XVI pok.).

Zygmunt (XV pok.), zmarł bezpotomnie.

Władysława za Kazimierzem Gozimirskim.

Prakseda za Mateuszem Hłowieckim (zob. wyż.)

Stanisława za Stefanem Arnoldem

Bronisława za Tadeuszem Arnoldem.

Józefa za Zygmuntem Świętochowskim.

d) Śp. Walenty (XIV pok.), ożeniony z Bogusławą Bojanowską herbu Junosza (zob. Roczn. II str. 12). Z niej:

Antoni (XV pok.), ma za żonę Bolesławę Freymanównę. Z niej:

Wacław (XVI pok.), Bogusław, Józef, Marya.

Kazimierz (XV pok.).

Marya.

Anna.

Bogusława.

Howieccy są wyznania rzymsko-katolickiego.

Jablonowscy herbu Prus IIIo.

(Zob. Roczn. III str. 95 do 100 i Tablicę rodową gałęzi książęcej.)

I. Gałąź książęca.

Sprostowanie i uzupełnienie. Jadwiga księżniczka Jablonowska, córka Aleksandra Jana i Teofili ze Sieniawskich (str. 97) była małżonką nie „Niemierycza“, ale Nikodema Kazimierza Woronicza, kasztelana kijowskiego, jak świadczy intercyza ślubna z r. 1751; natomiast nie miał książę Jan, wojewoda ruski, z margrabianki de Bethune żadnej córki zamężnej Woroniczowej.

Księżniczka Dorota Jabłonowska, córka księcia Antoniego Barnabasza, kasztelana krakowskiego i księżniczki Anny Sanguszkówny, w pierwszym małżeństwie za Józefem księciem Czartoryskim, stolnikiem litewskim (str. 99), wyszła sdo vto za Józefa Wejssenhoffa herbu Łabędź, szambelana króla Stanisława Augusta, cześnika inflantskiego, posła na sejm czteroletni, z którym miała córkę Teklę, wydaną za Ludolfa, posła neapolitańskiego.

II. Gałąź szlachecka.

Uzupełniając udzielone nam łaskawie do Rocznika IIIgo notaty hr. Kazimierza *Stadnickiego* o książęcej gałęzi Domu Prusów Jabłonowskich, podajemy tutaj rodowód gałęzi jego szlacheckiej.

Obie gałęzie z jednego pnia pochodzą, a gniazdem ich jest wieś Jabłonowo w powiecie mławskim położona, dziś do księżny Maryi z Narzymskich Ogińskiej należąca. Już w XV wieku byli Jabłonowscy w tamtych stronach szeroko rozgałęzieni i spotykamy ich w wielu rodowodach pruskich i mazowieckich rodzin, jak np. Dąbrowskich (zob. Roczn. III str. 44).

W pierwszej połowie XVI stulecia żyło z gałęzi głównej tego domu, dziedziczącej na Jabłonowie, Adamowie i Grębowie, czterech braci: Wojciech, Bartłomiej, Paweł i Walenty. Z tych Wojciech poległ w wyprawach Stefana Batorego, Paweł przeniósł się do Małopolski, linia Bartłomieja krzewiła się dalej w Mławskim, wreszcie:

Walenty (I pok.) stał się protoplastą obu kwitnących dotąd gałęzi, książęcej i szlacheckiej, na dwie rozpadłej odnogi. Ożeniony z swą krewną, Dorotą Jabłonowską, pozostawił trzech synów: Kaspra, dzielnego przeciw Gdańszczanom w r. 1577 wojownika, Pawła, po którym obie linie szlacheckie, i Macieja, walecznego rotmistrza, od którego po Katarzynie Kłomnickiej wywodzą się książęta Jabłonowscy, których procedencją w przeszłym Roczniku wykazaliśmy.

Paweł (II pok.) pozostawił według Ad. Am. *Kosińskiego* („Przew. herald.“ tom II str. 176—177) siedmiu synów, z których Marcin i Tomasz stali się praojcami dwóch linii. O młodszej linii Tomasza nie mając wprost żadnych szczegółów, odsyłamy czytelników do wspomnianego wyżej dzieła. Starszej natomiast linii Marcina możemy tutaj na mocy udzielonych nam autentycznych papierów podać następujący, urzędownie zatwierdzony wywód (zob. niżej w Anneksie).

Marcin (III pok.), dziedzic Jabłonowa, Adamowa i Grębowa, bezdzietny z pierwszą żoną Konarską, splodził z drugiej małżonki, Elżbiety Gołębiowskiej herbu Prawdzie syna Aleksandra.

Aleksander (IV pok.), rotmistrz wojsk koronnych, brał udział w wyprawach wojennych swego krewnego, hetmana Stanisława i ranny był pod Wiedniem. Złożywszy miecz, nie wrócił już do ojczystego gniazda, ale nabywszy dobra na Rusi Czerwonej, tutaj osiadł. Z dwóch jego synów, starszy, Jan Hilary, podczaszy zambrowski, dziedzic dóbr Krzeszkowa w Ziemi nurskiej, pozostawił z Doroty Ciechanowieckiej herbu Dąbrowa, podstarościanki zambrowskiej, syna Stanisława, chorążego wojsk koronnych, stronnika Stanisława Leszczyńskiego, z którym emigrował do Lotaryngii, gdzie ożeniwszy się z Francuską, splodził syna, Władysława, żołnierza Kościuszkowskiego, a później wodza polskiego legionu, wysłanego na wyspę Saint Domingo. Tu waleczny generał znalazł śmierć wraz z swymi towarzyszami, jako ofiara żółtej febry. Młodszy syn Aleksandra:

Antoni (V pok.), podczaszy buski, dziedzic dóbr Kaletyńce na Rusi Czerwonej, poślubił Antoninę Borsa Drzewiecką herbu Ciołek, podczaszanę wołyńską. Z niej syn:

Felicyan (VI pok.), oboźny polny koronny, starosta korecki, pan licznych włości na Rusi, wszedł w związki małżeńskie z Elżbietą księżniczką Woroniecką, rodzoną siostrą księżnej Wiktorji Jabłonowskiej, żony Jana Aleksandra, wojewody nowogrodzkiego, przez co obie gałęzie Domu Jabłonowskich przez kądziel znów bliższemi połączył węzłami. Z tego małżeństwa dwie córki: Magdalena za Weczfińskim i Tekla za hr. Kajetanem Miączyńskim (zob. Roczn. I str. 187); oraz czterech synów: Tadeusz, bezdzietnie zmarły w roku 1791 w stopniu rotmistrza kawaleryi narodowej, na którego cześć był wybity medal srebrny, zostający dotąd w posiadaniu jego synowca Józefa (zob. niżej); Józef, starosta koropecki, bezdzietny z Teklą hr. Dunin-Borkowską, wdową po Stanisławie Worcellu (zob. Roczn. I str. 8), który dobra swe Dołhe w Tarnopolskiem zapisał swemu bratu Janowi; Stanisław i Jan. Z tych:

1. Stanisław (VII pok.), pułkownik b. wojsk polskich, adjutant marszałka Francji, Bernadottego, późniejszego króla szwedzkiego, poślubił N. Drzewiecką herbu Ciołek, z którą spłodził dwie córki: Faustynę za Janem Burzyńskim herbu Trzywdar (zob. wyż. rodowód Burzyńskich, gdzie mylnie nazwana „Anastazyą“), i Felicyą za Stanisławem Borsą Drzewieckim herbu Ciołek; oraz dwóch synów: Stanisława, ożenionego na wychodźtwie we Francji, którego córkę wychowywał książę Władysław Jabłonowski, i Wacława, zmarłego bezdzietnie.

2. Jan Duklan (VII pok.), dziedzic dóbr Dołhe, kapitan, a później szef w pułku Gabryela hr. Rzysszczewskiego, poślubił Maryannę hrabiankę Krasieńską, córkę Józefa i Katarzyny Sturmer von Nesshausen, siostrę hrabiów Piotra, pułkownika b. wojsk polskich, Leopolda i Augusta na Krasnem Krasieńskich. Z niej:

Józef (VIII pok.), dziedzic dóbr Bereźnica i Kozówka w powiecie tarnopolskim, a Zagwózdź w powiecie stanisławowskim, b. poseł na sejmy galicyjskie i do wiedeńskiej Rady państwa, b. prezes Rady powiatowej stanisławowskiej, kawaler ces. austryackich orderów Korony żelaznej i Leopolda, zaślubił dnia 15 maja 1855 r. Wandę Teodorę hrabiankę Dunin-Borkowską, właścicielkę dóbr Winiatyńce w powiecie zaleszczyńskim, córkę hr. Henryka i Julii z Korytowskich herbu Mora, miecznikówny galicyjskiej (zob. Roczn. I str. 9). Ich dzieci:

Stanisław, ur. 1856 r.

Marya, ur. 1857 r.

Olga, ur. 1871 r.

Juliusz, ur. 1876 r.

Wywód rodowy

w grodzie lwowskim zatwierdzony dla Józefa Prusa Jabłonowskiego, starosty koropackiego.

Nos Collegium Statuum Regnorum Galliciae et Lodomeriae Ducatumque Oswiecimiae et Zatoriae, sub Auspiciis feliciter Nobis Dominantis Josephi Ildi Romanorum Imperatoris, benignissime erectum; Supplici petito, Jll. Mci Josephi Prus Jabłonowski Bonorum Dołhe, cum attinentiis, haeredis, Nobis sub praesentato 18va Mensis et Anni Currentis exhibito annuendo, visis aclectis Originalibus Authenticis, Nobis reproductis Documentis notum testatumque facimus, modernum supplicansem Josephum Jabłonowski, olim Illustris Magnifici Feliciani Jabłonowski Metateris Castrorum Regni Poloniae et Ordinis Sancti Stanislai Episcopi Equitis; Filium porro Antonij Jabłonowski, nepotem, Alexandri vero de Jabłonów Jabłonowski pronepotem, Martini de Jabłonów Jabłonowski abnepotem esse eandemque Familiam longe ante Revindicationem horum Regnorum clarissime et dignissime floruisse, tituloque Nobilitari ac praerogativis huic Statui

annexis omnibus nec non Stemmata Prus 3tio dicto, testante Id classico Authore Okolski Tom. 2do Pagina 555, modernum Supplicansem legaliter ab Antecessoribus suis gavisum fuisse et gaudere. In quorum Omnium majus robur praesens Testimonium manibus propriis subscripsimus et Sigillum Officiosum aponi jussimus.

Datum Leopoli die 21do 8bris 1788 Anno

Josephus Comes Brigido.
Petrus de Zabielski.

Andreas, Severinus, L. Baro in Doliniany
Dolinianski.

Leo Bratkowski.

Intabuletur

Decret: in Conf: Ed. Zegy
Fori Nobil: Prov: Leopoli
die 13lia Decembre 1788
Georg: Jos: de Kolb
Secretar.

L. S. Ex Sessione Collegii Stat.
Regnorum Galliciae et Lodo:
Lucas de Lubraniec Dambski.

Ott. Leszczynski.

Attestatum praesens apud Caes: Reg. Tabulas in Libr: Majes. Gener:
L. S. Tom 15 pag. 7 Ingrossatum est Actum Leopoli Die 12 Februar 1789 Ao.

Joannes Heurknecht.

No. 301.

Jagminowie herbu Pelikan.

(Zob. Roczn. III str. 100-108.)

Kalksteinowie herbu Koss.

(Zob. Roczn. II str. 93-104; Roczn. III str. 360.)

Kęszyccy herbu Nałęcz.

(Zob. Roczn. II str 104-107, 398-399.)

Ponieważ szanowny krytyk „Biblioteki Warszawskiej“, którego ocenę Rocznika IIgo zamieściliśmy w Roczniku IIIcim, powątpiewa, aby Seweryn Kęszycki mógł być starostą obornickim, przeto pozwalamy sobie tutaj przytoczyć dwa dokumenta następujące:

„Actum in Castro Posnaniensi sabbatho post Festum Sancti Francisci Confessoris proxima, Anno Domini 1680.

Generosus Michael Samuel duorum nominum Bułhak, recedendo itd. quietat Generosos Sophiam Rosnowska olim Generosi Severini Kęszycki Capitanei Obornicensis consortis relictam viduam tum Vladislaum Kęszycki eiusdem olim Severini Kęszycki filium de summa quingentorum florenum polon. itd.“

Starostą zaś obornickim został Seweryn Kęszycki po Wacławie Szezuce, chorążym wiskim i dworzaninie królewskim, który mu je ustąpił na mocy zezwolenia króla Michała Wiśniowieckiego, danego w Warszawie „feria sexta ipso die Festi Scti Aegidij Abbatis, die prima Mensis Septembris Anno Dni 1673, Regni Ntri Quarto Anno.“